

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΥΛΑ

«Όποιος αγαπάει την πατρίδα του, την κρίνει αυστηρά»

Γράφει ο Γιώργος Μεσσάρης | georgemessaris@gmail.com

Τότε και σήμερα...

Αλλες εποχές. Μακρινές, γλυκές, ονειρεμένες! Η ζωή απλή. Ανθρώπινη.

Τα κινητά, το διαδίκτυο, το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, τα λεγόμενα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και τα άλλα επιτεύγματα της τεχνολογίας που, όπως λένε, μας κρατούν σε άμεση επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο, βρίσκονταν δεκαετίες μακριά.

Μπορεί η τεχνολογία να μας κρατάει σήμερα σε άμεση επαφή, όχι όμως σε ανθρώπινη επαφή.

Θυμάμαι παλιά, τα πρώτα μετασεισμικά χρόνια στην Κεφαλονιά όπως και αρκετά χρόνια αργότερα, έλεγες «καλημέρα» στο γείτονα από το παράθυρο ή τον κήπο σου και αυτός σε άκουγε και απαντούσε. Τον έβλεπες, σε έβλεπε. Κουβέντιαζες μαζί του πρόσωπο με πρόσωπο.

Σήμερα στέλνεις στο γείτονα ένα sms ακόμα και για να του ευχηθείς! Και αυτός σε ευχαριστεί με τον ίδιο τρόπο. «Χριστός Ανέστη» του λες και αυτός αστραπιαία σου απαντάει: «Αληθώς Ανέστη». Και εκεί, τις περισσότερες φορές, τελειώνει η επαφή. Έγιναν και οι ευχές ηλεκτρονικές! Δεν τον βλέπεις, δεν σε βλέπει. Η τεχνολογία μας έχει κάνει αόρατους, επιβάλλοντας παράλληλα ξέφρενους ρυθμούς ζωής. Τρέχουμε και δεν προλαβαίνουμε! Παρότι λατρεύω, για άλλους λόγους, την τεχνολογία, την απεχθάνομαι για τη διάβρωση που έχει επιφέρει στις ανθρώπινες σχέσεις. Έχουμε γίνει και εμείς ηλεκτρονικοί. Ρομπότ. Κάποτε θα σκέπτονται άλλοι για μας. Η τεχνητή νοημοσύνη θα μας έχει κυριεύσει και εμείς δεν θα το έχουμε πάρει είδηση. Τους φόβους του για την εξέλιξη αυτή είχε εκφράσει, πριν πολλές δεκαετίες, και ο Αλμπέρτο Αϊνστάιν.

Δεν έχετε παρά να κοιτάξετε τα σημερινά παιδιά. Κάθονται δίπλα, δίπλα αλλά βρίσκονται πολύ μακριά το ένα από το άλλο. Είναι απορροφημένα στο κινητό τους, στο τάμπλετ τους ή σε κάποια συσκευή ηλεκτρονικών παιχνιδιών. Τα παιχνίδια στην πλατεία, τα τρεχάκια, το κρυφτούλι έχουν περιοριστεί στο ελάχιστο.

Όταν εμείς ήμασταν παιδιά περνούσαμε τις ώρες μας πολύ διαφορετικά. Τα δικά μας δεν ήταν ηλεκτρονικά παιχνίδια. Ήταν πραγματικά παιχνίδια. Παίζαμε με μπάλες, γυάλινες μπίλιες, πατίνια και καρότσια με ρουλεμάν που οι ίδιοι είχαμε φτιάξει, με κούκλες πάνινες (δημιουργήματα οι περισσότερες των γιαγιάδων) οι κοπέλες. Δεν μαθαίναμε αστραπιαία αν ο άλφα ή βήτα ηθοποιός παντρεύτηκε ή «κεράτωσε» τη σύντροφό του ή χώρισε, αλλά ξέραμε από πρώτο χέρι τι έκανε ο φίλος μας, ο γεί-

τονας μας.

Τότε δεν υπήρχε τηλεόραση και η οικογένεια είχε περισσότερες ώρες στη διάθεσή της να κουβεντιάσει, να διασκεδάσει απολαμβάνοντας έναν καφέ, ένα γλυκό του κουταλιού, μια γκαζόζα στη σάλα. Είχε χρόνο ο ένας για τον άλλο. Συζητούσαν αυτά που τους απασχολούσαν.

Τότε δεν είχαμε αυτά τα ανόητα τηλεοπτικά προγράμματα που αποβλακώνουν το νου, καταρρακώνουν τα ήθη και ευτελίζουν τις ανθρώπινες αξίες.

Για μας τα παιδιά τότε «τηλεόραση» ήταν η μάνα, η γιαγιά, η θεία που για ώρες ατελείωτες μας έλεγαν ιστορίες και παραμύθια είτε για να μάθουμε κάτι είτε για να κοιμηθούμε. Και όταν ξυπνούσαμε, η μέρα μας δεν άρχιζε με το άρπαγμα του κινητού για να δούμε τι μηνύματα λάβαμε, όπως κάνουν σήμερα τα παιδιά, αλλά με την έφοδο μας στην κουζίνα για ένα γρήγορο πρωινό και το άνοιγμα

ενός βιβλίου πριν πάρουμε το δρόμο για το σχολείο.

Και όταν το απόγευμα είχαμε λίγες ώρες ελεύθερες δεν τις περνούσαμε μπροστά στον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Τρέχαμε στις αλάνες για να παίξουμε μπάλα, που πολλές φορές ήταν πάνινη.

Τα παιδικά μας πάρτι ήταν πλημμυρισμένα από μελωδική μουσική. Έλβις Πρίσλεϊ, Πολ Άνκα, Νίκος Γούναρης, Δαλιδά, Αντριάνο Τσελεντάνο, Φώτης Πολυμέρης, Σώτος Παναγόπουλος. Σήμερα τα παιδιά ακούνε μουσική που θυμίζει ζούγκλα, επαναληπτική σε απίστευτο βαθμό, χωρίς δείγμα μελωδικότητας!

Τότε πλημμυρίζαμε από χαρά με μικροπράγματα. Ήταν τα χρόνια της φτώχειας αλλά συνάμα ήταν και ευτυχισμένα χρόνια.

Ήταν τα χρόνια του σεβασμού, της υπακοής προς τους μεγάλους, προς το δάσκαλο. Ήταν άλλα χρόνια.

Σήμερα τα παιδιά δεν ικανοποιούνται εύκολα. Τα έχουν σχεδόν όλα αλλά δεν τους αρκούν. Η υπερκατανάλωση και οι θιασώτες της έχουν κάνει τα παιδιά να μην είναι πια παιδιά.

Η ευτυχία στη ζωή είναι μια τέχνη που δυστυχώς χάνεται.

Χριστός Ανέστη.

Γιώργος Μεσσάρης

ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: Ο γράφων «εποχούμενος» με φίλους γύρω στα 1963 λίγο έξω από το Αργοστόλι. Μαζί με τους έξι «μεγάλους» είναι και τα δύο νεώτερα αδέρφια μου, ο Διονύσης και ο Γεράσιμος.

• Οποιοδήποτε σχόλιό σας μπορείτε να το στείλετε στο ΜΜΕ που φιλοξενεί το δημοσίευμα ή στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση georgemessaris@gmail.com και εγώ θα το μεταβιβάσω.

• Μία από τις τελευταίες παραγωγές ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ του Γιώργου Μεσσάρη: ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗ – ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ. Για να αποκτήσετε το DVD επισκεφθείτε την ιστοσελίδα μας <http://www.omegadocumentaries.com> ή επικοινωνήστε με τον ίδιο στην προαναφερόμενη ηλεκτρονική διεύθυνση.

ΤΡΕΙΣ ΔΙΠΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DVD:
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΙΤΑΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΡΩΣΙΚΑ

Flowers Of The Sea Λουλούδια Του Πελάγους

Ένα ιστορικό-πολιτιστικό ντοκιμαντέρ
71 λεπτών του Γιώργου Μεσσάρη
για την Κεφαλονιά και την Ιθάκη

ΤΙΜΗ \$25.00 ΜΕ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: georgemessaris@gmail.com - Τηλ.: +30 6978 500020

